

lehetnek közösségben egymással olyanok, akik nem ismerik bensőségesen egymást, akkor a Szentháromságon, házasságon és kisközösségen túli alakulatok, minők a plébániához tartozók, az egyházmegyéhez tartozó papok, a Péter-utódhoz tartozó püspökök csak akkor alkothatnak egymással a szó szociológiai értelmében vett "közösséget", ha egy kisközösségi hálózat fonja át őket egy töretlen információs láncon. Enélkül csak "sokaságról", "osztályról", "szövetségről" beszélhetünk a plébániát, az egyházmegyét és az egyház egészét illetően, de "közösségről" nem beszélhetünk.

A közösséghez ugyanis nem elegendő a közös cél, nem elegendő a tartós együttmaradás szándéka sem, a közösséghez kell az is, hogy a közösséget alkotó személyek minél bensőségesebben "ismerjék egymást." Míg a kisközösség lehetővé teszi, hogy az egymással közösséget alkotók bensőségesen ismerjék egymást, addig a százas-ezres létszámú szociológiai alakulatok ezt nem teszik lehetővé, s éppen ezért nem is mondhatók közösségeknél.

Az a követelmény, hogy egy plébános ismerje több ezer hívét, a püspök ismerje félezer papját, a pápa ismerje harmadfélezer püspökét, - ez valami egészen mást jelent, mint az, hogy az Atya ismeri a Fiút, a férj a feleségét, az anya a lányát és a kisközösség tagjai egymást. Előbb a "bensőséges" szót említettük a közösséget létrehozó ismerés jellemzőjeként. A mondott százas-ezres létszámú alakulatokon belül a bensőséges ismeret nemcsak lehetetlen, hanem tilos is. Féltekenységre is okot adó partikularizmus volna. Ha a pápa bensőségesen akar ismerni valakit, az csökkenti a lehetőségét annak, hogy legalább valamennyire ismerje harmadfélezer püspöktársát. Akinek kötelessége két és félezer embert ismerni, az meg sem engedheti magának azt a luxust, hogy valakit bensőségesen megismerjen, mert ez felette időigényes foglalkozás. A házasság jól tudja, hogy naponként kell beszélgetniük egymással ahhoz, hogy egymáshoz fűződő közösségük válságba ne kerüljön.

Ismétlem: valakit közösségteremtő, közösségmegtartó erejűen ismerni - ez igen időigényes foglalkozás. Ha a kisközösségem tagjait alaposan meg akarom ismerni, hamarosan hallom majd a szemrehányásokat valamikor széles baráti köröm részéről: "Neked én már nem számítok semmit, csak a párthíveid". A szemrehányás érkezik körön belül is: egyfelől a házastárs, a család, másfelől a kisközösség részéről. Érthető mindez egy emberi élet időbeli korlátozottságai következtében. A kisközösségemben csoportvezetővé nevelődött "gyermekem" közösségének tagjai, az "unokáim" iránt úgy csökken az érdeklődés, ahogyan ezek száma növekedik. A bensőséges is-

meret állandó időráfordítást igényel, és időutalványozásainknak szoros keretet szab a megmásíthatatlan tény, hogy egy nap 24 óra.

(folytatjuk)

FARAGÓ FERENC TANYAI SZILÁNKOK...

Minek nevezzelek, *hazugság?* – Na, jó: *igazságnak!*

A *kereszténység*ből már sok van – a *keresztény*ből kevés.

A tükör tükörképe is tükör.

Két zár nem zárja ki egymást.

Találomra *meGLELEM*, vesztetre *elVESZÍTEM*.

Mindenkori kormányzóvivő: *egyen*es kérdésekre *kitérő* válaszok.

Gyanakvó analfabéta. Már csak a sorok közt tud olvasni.

Nem a magam kedvéért vagyok...

Csak az tudhat jól *beszélni*, aki jól is tud *hallgatni*.

Még nem *bátorság* az, ha tudjuk, mi a *bátorság*.

Egy hazugság leváltása egy másik hazugságra még nem az igazság megtalálása.

Tulajdonviszonyok. A *jövő* mindig a fiataloké, a *múlt* mindig az időseké, a *jelen* mindig mindenkié.

Minden dolog lényege az *ellentétében* rejlik.

A *halál* velünk növekszik, az *élet* velünk fogy. Ők ketten jönnek – mennek, mi maradunk.

Soha nem a másik *mögé*, vagy *elé*, hanem a másik *mellé* kell állnunk!

Még hálások leszünk mások hálátlanságáért!

Amit birtokolunk, - az birtokol bennünket.

A *szegénység* valójában még senkit sem tett kissebbé, a *gazdagság* valójában még senkit sem tett naggyá.

A monoteista vallások alapvető tévedése az, hogy roppant távolságot tételeznek fel *isten* és *ember* közt. Holott valójában itt távolságról szó sincs!
